
José Rivera

FELHŐJÁTÉK

Fordította: Biró Réka, Pálffy Zsófi, Potozky László, Sugó Erzsébet.
Kurátor: Albert Mária.

A fordítás a Marosvásárhelyi Művészeti Egyetem és a New York-i Lark Play Development által szervezett Nemzetközi Drámaíró Tábor 2014-es kiadására készült.

Los Angeles. Éjszaka. Üres színpadon a következők: LEBEGŐ ÁGY a színpad fölött, kissé ferdén, a fejtámasz része magasabb, mint az ágy vége. Elöl ÜVEGFAL. Víz csordogál rajta. Autóbuszmegállót jelképez viharban. Az üvegfal mellett egymástól néhány lépésre két MIKROFON, állványokon.

PROLÓGUS

A prologus bolerozenével kezdődik: Los Panchos „Por El Amor De Una Mujer”.

CELESTINA DEL SOL a buszmegállóban áll. Eső hangja. Celestina csuromvizes. Kezében kisebb bevásárlószatyor. Lenge kismamaruha van rajta; reszket. Kimerült, mintha napok óta gyalogolna. Lehetetlen megállapítani a korát. Lehetetlen megállapítani, hogy gazdag-e vagy szegény. Nagyon, nagyon várandós.

Miközben a bolero szól, Celestina stoppolásra emeli a kezét, de mintha ma este nem volna forgalom Los Angelesben. Zsebéből sós kekszet vesz elő, möhön eszi, minden kis falatkát élvez. Autófényei pásztázzák végig Celestinát. Magasabbra emeli a kezét. A fények továbbhaladnak. Csalódottan Celestina újabb kekszet vesz elő.

Várjuk, hogy véget érjen vagy elbalkuljon a bolero.

Pillanatnyi csend, majd újabb autófényei jelennek meg Celestinán. Ezúttal megállnak rajta. Várakozva felemeli a hüvelykujját. Rádudálnak, ő boldogan ellép a faltól, és az egyik mikrofonhoz megy.

A mikrofonokat hirtelen vörös fény önti el.

ANÍBAL DE LA LUNA belép, és a másik mikrofonhoz megy. Aníbal 30 körüli, kellemes megjelenésű férfi, az American Airlines földi személyzetének

egyenruháját viseli. Aníbal és Celestina a mikrofonok előtt játssza a következő jelenetet. Egy pillanatig sem tesznek úgy, mintha autóban volnának. A Prológos alatt Aníbal Los Angeles-i Echo Park-béli házáat rendezik be. A díszletezés pont annyit tart, mint a prológos.

CELESTINA (*reszket*): Hálásan köszönöm.

ANÍBAL: Jézusom, csuromvizes! Van egy dzseki a hátsó ülésen.

CELESTINA (*felveszi a dzsekit*): Köszönöm.

Rövid szünet.

ANÍBAL: Nem hiszem el, hogy valaki kint áll ebben az özönvízben. Azt mondják, az évszázad vihara.

CELESTINA: Hol vagyok?

ANÍBAL: Los Angelesben.

CELESTINA (*zavartan*): Los Angelesben?

ANÍBAL: A Virgil és Santa Monica sarkán.

CELESTINA (*semmit sem jelent neki*): Ó!

Celestina hallgat. Simogatja a pocakját, és előre bámul. Hallgatása kissé nyugtalanítja Aníbal.

ANÍBAL: Láttál már ilyen esőt L. A.-ben? Coño! Dühöngő árvíz Fairfaxben... holttestek lebegnek a Los Angeles folyón... lezárták a repülőteret... ha ma lenne a nagy földrengés, lóttak neki, a fél város elpusztulna. Nesze neked, Los Angeles, minden sarkon egy-egy katasztrófa. (*Aníbal nevet. Celestina nem szól semmit*) Éltem New Yorkban. Mind egyik negyedében, kivéve Staten Island-et. És Brooklynt. És Queenst. Az a helyzet, hogy New York egyesével öli a lakóit, érted? Egy kés, egy pisztoly, verekedés a bankautomatánál, aprócska, számontartható halálok. De itt? Los Angelesben? Tömeghalál, tömegmészárlás. Egy rosszkor jött szörnyű árvíz, és százak halnak meg... a légkör elnehezedik a saját szennyeződésétől, és ezrek pusztulnak... ha a nagy földrengés eljön, százazreket fog felfalni reggelire. És az erdőtűz-szezonról még nem is beszéltem!

Celestina először néz Aníbalra.

CELESTINA: Miért nem mész vissza New Yorkba?

ANÍBAL: Viccelsz? Imádok itt élni. Itt van a házam. Az égből potyognak a kibaszottul csinos szupernők! Coño, ez nekem kell!

Celestina nem válaszol. Halkan majszol egy kekszet, elmélázik. Aníbal hosszasan nézi.

ANÍBAL: Jól vagy?

CELESTINA: A kamionos, akivel eddig jöttem, folyton a térdemet fogdos-
ta, és én sikoltoztam.

ANÍBAL: Mennyit álltál kint az esőben?

CELESTINA: Nem tudom.

ANÍBAL: Nem tudod?

CELESTINA: Nincs órám... nincs órám, nem hordok órát... nem tartom
számon az „időt”... nem jövünk ki egymással, az IDŐ meg én!

ANÍBAL (*nem érti*): Ó! Hova vihetlek?

CELESTINA: Nem tudom.

ANÍBAL: De hová stoppoltál?

CELESTINA: Sehova. Nem megyek sehova. Nem tudom, hova megyek, saj-
nálom.

ANÍBAL: Csak úgy stoppolgatsz? Hurrikán idején? Terhesen? Szórakozásból?

CELESTINA: Sokat fogsz még kérdezősködni?

ANÍBAL: Ne vigyelek kórházba? Hogy valaki megvizsgálja a gyereket.

CELESTINA: Nem! Nem! Azt ne! Nem szeretném, hogy valami orvos kér-
dezősködjön!

ANÍBAL: Talán a rendőrség...

CELESTINA: A rendőrséget ne! Kérlek! A rendőrséget ne! Nem akarok
rendőrségre menni!

ANÍBAL: Nincsenek barátaid vagy rokonaid Los Angelesben?

CELESTINA: Senki. Senkim sincs. Csak te vagy nekem.

ANÍBAL (*úgy tesz, mintha nem hallaná*): Hát, valahova csak el kell hogy vi-
gyelek, ha már az autómban ülsz...

CELESTINA: Vigyél a gyerek apjához. A gyerek apját keresem. A neve
Rodrigo Cruz. Ismered? Nagyon jóképű és aljas ember.

ANÍBAL: Nem, nem hiszem...

CELESTINA: Senki sem ismeri. Mindenkit megkérdezek. A kamionos vé-
gigjárt velem minden államot, hogy megtaláljuk Rodrigo Cruzt!

ANÍBAL: ... sajnálom...

CELESTINA: Montauk Pointből indultam: picike szoba egy házban, Pápi
turistahajókat kormányozott, valamikor régen... de elvesztettem az „idő”
fonalát... utálom ezt a szót, „idő” – de csak ez az egy szó van rá, ugye?

ANÍBAL: Coño, ezt nem értem...

CELESTINA: Részletesen le tudom írni Rodrigo Cruzt. Pápinak segített ha-
jót javítani. A szeme óceánkék volt. A háta ráncos. De nem tudom
megmondani, hogy mikor volt ilyen, érted? Nem tudom megmonda-

ni a korát. Tudod, milyen nehéz megtalálni valakit, ha nem tudod megmondani a korát?

ANÍBAL: Hát, velem még soha nem...

CELESTINA: Az egész utazás olyan zavaros! Akkora ez az ország! Soha nem lett volna szabad elhagynom Mountauk Pointot! Biztonságban voltam otthon! Pápi és Mámi jól kitalálták nekem! Eltüntettek minden órát!

ANÍBAL *(semmit nem ért)*: Az órákat?

CELESTINA: De aludtam, amikor az a csodás gazfickó, Rodrigo Cruz a szobámba jött. És teherbe ejtett. És elment! Nézz rám! Éhezem, és eltévedtem, és unom már ezeket a kibaszott vizes sós kekszeket... és elégem van a terhességből!

ANÍBAL *(aggódva)*: Nyugi...

CELESTINA: Itt már le is tehetsz, ne haragudj!

ANÍBAL: De még nem is haladtunk. Még mindig piros a lámpa.

CELESTINA *(felneéz)*: Ó! Értem.

Celestina megpróbálja visszatartani a sírást. Aníbal ránéz.

ANÍBAL: Jól vagy?

CELESTINA: Bocsáss meg, nem akarlak zaklatni többet.

ANÍBAL: Én meg nem szeretném, hogy kint aludj a szabad ég alatt. Gyereket vársz.

CELESTINA: Aludtam már szabad ég alatt!

Az eső kitaratóan veri az autót, míg Aníbal a lehetőségeket mérlegeli.

ANÍBAL: A fenébe, oké, figyelj ide: ha megígéred, hogy nem vagy baltás gyilkos, én is megígérem, hogy nem vagyok baltás gyilkos, jó? Ma éjjel a házamban alhatsz, jó? De csak ma, jó? Itt lakom Echo Parkban, jó?

CELESTINA: Megtehetem? Nem tehetem meg.

ANÍBAL: Megígérem, hogy nem tapogatom a térdedet, jó?

Celestina Aníbalra néz.

CELESTINA: Hogy hívnak?

ANÍBAL: Ó, bocs. Aníbal de la Luna. Örvendek.

CELESTINA: Celestina del Sol. *(Kezet nyújt. Aníbal és Celestina kezet fognak. A lány mosolyog)* Oké. Menjünk hozzád.

A lámpa zöldre vált. Fények le Aníbalról és Celestináról. A díszletezők épp befejezték Aníbal házáat. Aníbal és Celestina ki.

VÉGE A PROLÓGUSNAK

Aníbal háza a második világháború előtt épült, szerény hodály, inkább munkásosztálybéli, semmint hollywoodi. A házban sötét.

A nappali, a konyha és az aprócska étkező valójában egyetlen helyiség, ami telis-tele van érzelmes családi fotókkal és másod-, illetve harmadkézből származó bútorokkal. A nappali ajtaja az elülső verandára nyílik, egy másik pedig a fürdőszobába vezet. A falon helyenként repedések, a legutóbbi földrengés nyomai. A mosogatókagyló, a tévé, a hifitorony, a hűtőszekrény, a mikró, a videolejátszó, a kályha mind-mind működőképes. Van egy vízautomata is a konyhában, de a tartály üres. Az egész házban mindössze a gépek digitális órái világítanak. Az idő: 20:05.

Az üvegfal is be van építve a házba. A galériaágyhoz létrák vezetnek, hogy fel lehessen jutni a nappaliból.

Léptek zaja. Kulcs csördül a bejárati ajtónál. Az ajtó kinyílik. Hirtelen az összes digitális óra kialszik, majd amikor újra bekapcsolódnak, pontosan éjfél mutatnak. Az idő egész jelenet alatt 00:00.

Celestina és Aníbal a veranda felől jönnek. Mindketten bőrig ázva. Celestina most vékony bőrkabátot visel. Aníbal tízliteres teli vizespalackot cipel. A nyitott ajtón át szirénák távoli zaja szűrődik be, melyek azonnal elhalakulnak, amint Celestina becsukja az ajtót.

ANÍBAL: Ügyelj, nehogy megbotolj!

CELESTINA: Szép ház.

ANÍBAL: Csupa kézi munka. A negyvenes évekből.

CELESTINA: Annyira régi?

ANÍBAL: Los Angelesben ez már középkornak számít.

CELESTINA (*nem érti*): Ó!

Aníbal a konyha padlójára teszi a vizespalackot, mialatt Celestina kihámozza magát az átnedvesedett kabátból. Mindketten leveszik víztől cupogó cipőiket.

ANÍBAL (*a cipőkről*): Hagyd őket bárhol!

CELESTINA (*körbenéz, mosolyog*): Ezt soha nem felejttem el, amíg élek.

ANÍBAL: Hadd kapcsoljam be a fűtést! Belövöm a villanyokat is.

Aníbal bekapcsolja a fűtést, és felkattintja a villanyokat. Aníbal Celestinára néz – most először méri végig tetőtől talpig. Sokkal nagyobb a hasa, és ő maga is sokkal szebb, mint amilyennek azelőtt látta. Celestina melegen mosolyog Aníbalra.

CELESTINA: Elképesztően szép a házad, Aníbal.

ANÍBAL: Legalább nem csuromvíz. Veled ellentétben.

Aníbal kimegy a fürdőszobába, kezében törölközővel tér vissza, odadobja Celestinának, aki megtörli vele az arcát, a kezét és a lábát.

CELESTINA: Te vagy a legkedvesebb és legszebb férfi a világon! Ez életem legboldogabb éjszakája!

ANÍBAL (*mosolyog*): Kérsz valamit inni?

CELESTINA (*mohón*): Vízet. Kérlek.

Aníbal kimegy a konyhába.

ANÍBAL: Szóval, érezd magad otthon. Ül le! Lazíts!

Aníbal ráhelyezi a teli palackot a vízautomatára. Az üres tartályt kiviszi a verandára: amint kinyitja az ajtót, ismét szirénák hallatszanak, amik rögtön el is némulnak, amint becsukja az ajtót. Celestina túlságosan boldog ahhoz, hogy leüljön, elkezd járkálni a házban, megvizsgálja a képeket az asztalon, a könyveket a könyvespolcokon stb.

CELESTINA: Minden olyan szép. Minden olyan rendezett.

ANÍBAL: Debbie szokott rendet rakni.

CELESTINA: Az én szobáskámban Montaukban sosem volt rend. Nem volt nagy, de nekem az volt maga a világ. Szanaszét voltak a dolgaim, egymás hegyén-hátán: ruhástól aludtam, ágyban ettem, detektívregényeket olvastam, alig aludtam egy-egy szemhunyasnyit, s akkor is végig ébren álmodtam, olyan terveket szőttem, amik sosem valósultak meg, néztem az érkező viharokat, nevettem a hold idegbajos fázisain, hallgattam, ahogy a csillagok végigkarcolják az eget, táncoltam, bole-
rókat énekeltem, szeretkeztem önmagammal újból és újból, teljes életet éltem egyetlen szobában!

Celestina nevet, miközben átöleli önmagát, és táncikál egy keveset a szobában.

ANÍBAL (*rápillant*): Kérsz egy quesadillát?

CELESTINA: És az anyukám meg az apukám olyan sokat dolgoztak értem. Olyan nagyon szerettek engem. Azt hitték, hogy el vagyok átkozva. Komolyan. Mindent a megfelelő helyre tettek nekem.

Aníbal hosszasan nézi Celestinát, nem nagyon tudja hová tenni a hallottakat.

ANÍBAL: A szüleid azt hitték, el vagy átkozva?

CELESTINA: Ja. Meghaltak. Jólesne egy quesadilla.

ANÍBAL: Várj csak!

CELESTINA: Pápi mindig keresztet vetett, ha rám nézett. Mámi nem volt hajlandó szoptatni. Tizennyolc Jézus-szobrot tartottak a szobámban!

ANÍBAL: Várj csak! Miért éltél te egyetlen szobában?

Celestina Aníbalra néz, látja a döbbenetét. Nevet.

CELESTINA: Nem vagyok őrült. Hé! Nincs mitől félned, idegen. Csak nehezen tudok elmesélni egy történetet. Összefüggően.

ANÍBAL (*a babát félti*): Csak nyugodj meg! Mindkettőtök érdekében.

CELESTINA (*megérinti a hasát*): Biztos ez a baba is azt hiszi, hogy őrült vagyok!

ANÍBAL: De én nem hiszem.

CELESTINA: Vajon mit hall? Úristen! Ez a baba biztosan hallotta, amit azzal a kamionossal beszéltem. Hogy annak milyen mocskos szája volt! Undorító, ronda ember!

Celestina hirtelen fájdalmasan kétrét görnyed. Aníbal odamegy hozzá, és megfogja a kezét.

ANÍBAL: Celestina, kérlek... esetleg ha... ha leülnél, én sokkal jobban érezném magam...

CELESTINA (*fájdalmasan*): Miért?

ANÍBAL: Mert ha felizgatod magad, akkor... úgy értem, nem szeretném, ha összevissza szülnéd a padlómat ma este...

CELESTINA: És a padlód olyan tiszta!

ANÍBAL: Igen... Úgy értem, vagyis, coño, ugye nem ma este kell szülnöd?

CELESTINA (*a fájdalom enyhülében*): Nem tudom.

ANÍBAL: Nem tudod?

A fájdalom szűnik, és Celestina újból felegyenesedik. Úgy mosolyog, mint-ha semmi sem történt volna.

CELESTINA: Nem hiszem.

ANÍBAL: Várj csak! Mennyire vagy terhes? Pontosan.

CELESTINA (*védekezve*): Hogy érted?

ANÍBAL: Hányadik hónapban vagy?

CELESTINA: Nem nagyon vagyok biztos benne.

ANÍBAL: Nem vagy biztos benne?

CELESTINA: Ez a legmelegebb, legelbűvölőbb ház, amiben valaha...

ANÍBAL: Várj! Szokás tudni, hogy hányadik hónapban vagy, nem? Mint ahogy azt is, hogy hány éves vagy?

CELESTINA: De... de az... de nem jó megkérdezni egy nőtől, hány éves, mert nem biztos, hogy tetszeni fog, amit hallasz! (*Mosolyog*) Megkaphatom a vizemet?

Aníbal ránéz Celestinára, majd odamegy a vízautomatához, és egy nagy pohár vizet tölt Celestinának. Odaadja. Celestina egy hajtásra kiissza a poharat, szinte megfullad, mintha réges-rég nem ivott volna vizet. Aztán

maga elé tartja az üres poharat: még kér. Amint Aníbal elveszi a poharat, és elindul, hogy újratöltse, Celestina észrevesz egy bekeretezett képet az asztalon, ami egy fiatal nőt ábrázol.

CELESTINA: Szóval sok kibaszottul csinos szupernő van az életedben, Aníbal?

Aníbal odaadja Celestinának a vizet.

ANÍBAL (*a fényképre utalva*): Hát nem. Vagyis egy. Ez az egy.

CELESTINA: Szép.

ANÍBAL: Ó Debbie.

Celestina hosszasan bámulja a fényképet. Aníbal arra vár, hogy végre megszólaljon.

ANÍBAL: Most az irodájában van. Gyakran alszik ott. A Disney-nek dolgozik. Telefonokra válaszol. Gyönyörű. Ő is Puerto Ricó-i de megváltoztatta a nevét Epifania Niguayona Gonzalezről Debbie Shapiróra. Mégsem tisztelik. Ő azt hiszi, hogy igen. De csak áltatja magát. Tudom. Ismerem a pasasokat. Tudom, milyen az, amikor egy pasasnak pinán jár az esze, és a Disney-nél minden pasasnak pinán jár az esze. Debbie szerint az eszéért értékelik. De nem fogják igazgatóvá előléptetni, hiába reméli. Recepció lesz egészen harmincéves koráig, akkor szépen kirúgják, és felvesznek helyette egy fiatalabb, szebb és fehérebb latino lányt.

CELESTINA: Nem fog megharagudni, hogy itt vagyok?

ANÍBAL: Marhára idegesítené, de terhes vagy. Deb nem hisz a nemek közötti barátságban, ő a nemek közötti nemiségben hisz. Mivel terhes vagy, nem jelentesz veszélyt.

CELESTINA (*meglepve*): Biztonságban vagyok?

ANÍBAL: Azt hiszem.

Celestina leteszi a fényképet, kiüssza a poharat, Aníbalra néz.

CELESTINA: Te miben hiszel? A szexben vagy a barátságban?

ANÍBAL: Én abban hiszek, hogy a nemek közötti barátság nemcsak lehetséges, hanem javallott is. Átláthatóbbá tesz mindent. Viszont én nem a filmiparban dolgozom. Bőröndöket pakolok a reptéren. Abban a melóban nincs szex.

CELESTINA (*döbbenten*): Semennyi?

Szünet. Aníbal nem biztos benne, milyen messze akar menni ezzel a beszélgetéssel, de van valami különleges Celestinában. Nem tehet róla, megszáj megnyílnia.

ANÍBAL: Legfeljebb olyankor... Van, hogy néha felnézek egy New York-ba induló repülőre, és néha sikerül elkapnom egy nő pillantását, aki az ablak mellett ül az első osztályon. És ő álmodozva lenéz rám, talán fél a repüléstől, és arra gondol, hogy ezek élete utolsó percei, és vajon úgy élt-e, ahogy kell, eléggé merész volt-e, eleget evett-e. És körülötte már mindenkit halottnak lát... És a lezuhanástól való félelem előhívja benne az összes elfojtott szexuális vágyat, és egészen felizgul a saját képzelgésétől. És itt vagyunk mi ketten, egy villanásnyira találkozunk a tekintetünk, és egyből szeme lesz annak az arctalan férfinak az álmaiból... sugárzó szemek, Puerto Ricó-i szemek, az én szemem, Celestina.

Rövid hallgatás. Celestina odalép Aníbalhoz. Közel húzódik hozzá, olyanynyira közel, hogy hatalmas pocakjával finoman hozzáér Aníbalhoz, majd a szemébe néz. Aníbal kissé ideges lesz.

ANÍBAL: Mit csinálsz?

CELESTINA: Megnézhetem?

ANÍBAL: Hogy megnézheted-e? Mit? Mit akarsz?

CELESTINA: Azt a sugárzó Puerto Ricó-i szemed, Aníbal, megnézhetem?

ANÍBAL (*idegesen*): Miért? Nem.

CELESTINA: Csak. Engedd!

ANÍBAL: Coño, én jóhiszeműen hoztalak ide, na. Mert, hogy nem vagy gyilkos. Pszichopata. Vagy valami hipnotizáló, vérszívó szcientológus...
Celestina mélyen Aníbal szemébe néz.

CELESTINA: Egyfolytában a szexen jár az eszem, pedig csak egy szeretőm volt egész életemben, és az is csak egyszer. Rodrigo Cruz. De szinte kettő lett. Az a szemét kamionos, aki egyfolytában a térdemet fogdosta. De elszaladtam előle, ki, egyenesen az esőbe. De még tőle sem múlt el a véget nem érő álmodozásom a szexről: Rodrigo ráncos hátáról, a lábam körbefonva az arca körül... ez a megszállottság... ez a dagály, ami akkor kezdődött, amikor még fiatalabb voltam, amikor abban az egy szobáskában éltem. Amikor Pápi biciklit hozott nekem, hogy végre másvalamin is gondolkozhassak, mint a testemen, és egy szép napon még azt is megengedték, hogy körbe-körbe kerekedjek a ház körül, mert az én Pápi azt akarta, hogy megtanuljak számolni, hogy számoljak, újra és újra és újra. Azt mondta, így majd megértem az idő természetét, és én próbáltam és próbáltam, én tényleg igyekeztem, de nem tanultam semmit sem, egyszerűen csak hálás voltam azért, hogy kint lehetek. (*Szünet*) Aztán Pápi felvette Rodrigót dolgozni a hajójára, a Celestinára. Az ablakból bámultam őt, ahogy dolgozott.

Gyönyörű volt. Azon gondolkodtam, vajon szerelmes vagyok-e? És ő visszaneézett rám és bámult és a haja olyan hosszú volt, és fekete. És én azon gondolkodtam, vajon így néz ki a szerelem? És nem tudom, hány év telt el... Azt a szót akkoriban, hogy évek, nem ismertem. Az úton tanultam meg, amikor a kamionos egy csomó új szót tanított nekem, mint például évek és most és tegnap és perc és évszázad... és biztosan évek voltak... mert az évek hosszabbak, mint a napok, ezt megtanultam... és Rodrigo haja hosszú volt, és szürke, és ő belopózott a szobámba, és mocskos dolgokat csinált velem, és otthagyt... és a szüleim meghaltak a másik szobában, és én kimentem, mert olyan csend lett a házban, és ott voltak abban a kicsi ágyukban, fogták egymás kezét, a zöld takaró félig fedte a ráncos testüket, meztelenek voltak és sápadtak és hosszú, szürke haj borította őket, és nagyon, nagyon halottak voltak. Akkor az egyszer hagytam abba a szexről való álmodozást, amikor felhívtam a rendőrséget, és megmondtam nekik, hogy Mami és Pápi meghaltak, aztán felöltöztem, és elvesztettem az időérzékemet, és megijedtem és kiszaladtam az esőbe, mert biztos voltam benne, hogy engem hibáztatnának, és amíg a szobámban üldögéltem végtelen hosszasan, addig nem nagyon tanultam semmit, de azt tudtam a detektívregényeimből, hogy amikor valaki meghal, akkor kijön a rendőrség, és elvisz és megöl egy villamosszékkal. Akkor vettem a nyakamba az utat, terhesen, Rodrigo Cruzt keresve, dühösen és izgatottan, mert ő volt az egyetlen ember, akivel valaha szexeltem, és egyfolytában a szexre gondolok Rodrigóval, és szeretem azt a szót, hogy szex, és ha tehetném, egész nap csak basznék, basznék és basznék!

Aníbal vadul, gyorsan megcsókolja Celestinát. Celestina zihál. Aníbal elfordul.

ANÍBAL: Hadd készítsem el azt a quesadillát!

Aníbal gyorsan bekapcsolja a sütőt, és foglalatoskodni kezd a konyhában.

CELESTINA: Mennem kéne.

Celestina a bejárati ajtó felé indul.

ANÍBAL: Nem akarom, hogy elmenj.

CELESTINA: Nem tartasz furcsának?

ANÍBAL: Furcsának tartalak. De nem akarom, hogy elmenj.

CELESTINA: De nem tudom, mennyi ideje vagyok itt. Lehet, hogy túl sok ideje vagyok itt! Mennem kéne!

ANÍBAL (*a csókról*): Ne haragudj az előbbiért! Nem szoktam ilyesmit csinálni.

CELESTINA: Vajon csak percek óta vagyok itt? Vagy napok óta? Francba!
Tudtam, hogy ez lesz!

ANÍBAL: Maximum fél órája! Húsz perce. Nem napok óta.

CELESTINA: Biztos vagy benne?

Aníbal ránéz az órájára.

ANÍBAL: Megállt az órám.

CELESTINA (*tudta, hogy ez fog történni*): Tényleg mennem kell, mielőtt még Rodrigóból felismerhetetlen öregember lesz, és meghal!

Aníbal végignézi a digitális órákon, mind 00:00-t pillognak.

ANÍBAL: Megálltak az órák...

Celestina hozzálát, hogy felhúzza a cipőjét, és felvegye az átnedvesedett kabátját.

CELESTINA: Nem késhetem le az alkalmat, hogy ez a mocsok gazember jóvátegye, amit velem művelt.

Celestina az ajtóhoz megy, kinyitja. Szirénák. Aníbal karon ragadja, és nem engedi, hogy elszaladjon.

ANÍBAL: Celestina, várj egy pillanatig...

CELESTINA: Nem tudok várni *egy pillanatig*... Nem értem, mit mondasz!

ANÍBAL: Csak pár perce vagy itt. Csak percek óta. Holnap reggel, amikor feljön a nap, csak egy pár órája leszel itt.

Szünet. Celestina Aníbalra néz.

CELESTINA: Órák? Az sok?

ANÍBAL: Coño... Azt hiszem, valami történt veled, Celestina, valami trauma, nem nagyon értelek...

CELESTINA (*megsértődve*): Nem ment el az eszem.

ANÍBAL: Kérlek! Vacsorázz itt! Aludj egyet a kanapén! Holnap reggeli-zünk egy nagyot, és adok neked pénzt. Elviszlek, ahová csak akarsz, oké?

Aníbal kimegy a konyhába, és újabb pohár vizet hoz. Odanyújtja Celestinának, aki még mindig szomjas, ezért visszajön az ajtóból, és elveszi a poharat.

CELESTINA: Aníbal, a szépséged lenyűgöző.

Aníbal becsukja az ajtót. A szirénák elnémulnak. Celestina leveszi a cipőjét és a kabátot. Miközben végig a vizet ivó Celestinát figyeli, Aníbal kimegy a konyhába, kinyitja a hűtőt, tortillát, sajtot, szószokat vesz elő. Vacsorakészítés közben sem tudja levenni a szemét Celestináról, csodálattal bámulja.

ANÍBAL: Ki vagy te, Celestina?

Celestina elmosolyodik az elkerülhetetlen kérdés hallatán, aztán elgondolkodik egy pillanatra. Hozzálát megteríteni az asztalt, mialatt Aníbal a forró sütőre teszi a tortillákat és a sajtot.

CELESTINA: Hogy érzed az időt, Aníbal? (*Aníbal egy pillanatra ránéz*) A testedben? Érzed, nem? Ahogy megszorítja a szívizmaidat. Ahogy megpiszkálja az agysejtjeidet. Néhányat kikapcsol, néhányat be. Ilyen érzés az idő? És hol van az idő? Mi az idő szerve? A szív? Vagy a hátgerinc, az az ezüstsínű ideg és emlékvizesés? Ott bent van az idő? Vagy az ivarmirigyekben? Van az időnek hangja? Milyen harangjáték, milyen húrok virtuóz vibrálása kíséri az idő múlását? Vajon kék? Vajon olyan íze van, mint a sült húsnak? Talán meg is tudod baszni? Vagy az idő csak egy láthatatlan tehervonat, ami nap mint nap átmegegy rajtad... és kisebbnél kisebb darabokra tör... olyan kicsi darabokra, hogy már nem is tudod magadban tartani a lelked, és *ezért* halsz meg? Gyere, Aníbal, segíts megérteni!

ANÍBAL: Egyszerűen csak érezzük. Így működik.

CELESTINA: És akkor... mi van, ha valaki úgy születik, hogy nem érzi? Mert hiányzik belőle az a belső óra, ami jelzi, hogy ismét eltelt egy pillanat, vagy elkezdődött egy újabb, hogy mi a különbség egy nap és egy év között? Mit mondanál neki?

ANÍBAL: Coño, a te fantáziád...

CELESTINA: És mi van, ha valaki nem ugyanúgy halad keresztül téren és időn, ahogy te? Mi van, ha nem öregszik rendesen? Ha sokkal több időbe telik neki. Ha a napok ritmusa nem jelent semmit. Ezért néha hetekig alszik szünet nélkül. A telet pedig ébren tölti, halálra rémítve a szüleit. Két héten keresztül szeretkeznek megállás nélkül.

ANÍBAL: Nem tudom.

Szünet.

CELESTINA: Nem. Persze hogy nem. Hogy is tudhatnád?

Kész a vacsora. Az asztal megterítve. Celestina elismerően néz az asztalra. Kezet kéne mosnom.

ANÍBAL (*a fürdőszoba felé mutat*): Arra van.

Celestina elindul. Aztán ránéz Aníbalra. Odamegy hozzá, arcon csókolja és megöleli. Aníbal közel húzza magához.

CELESTINA: Pápi azt mondta, huszonöt éves volt, amikor megszülettem. A hetvenkilencedik születésnapját ünnepeltük, mielőtt meghalt. Amikor a kamionos felvett a város határában, terhes voltam, és már eléggé látszott. Amikor átjöttünk a határon Los Angeles felé, mielőtt el-

kezdte volna fogdosni a térdem, két gyertyát tett egy kicsi tortára és azt mondta, a két éves évfordulónkat ünnepeljük. *(Szünet)* Szóval ez vagyok: ötvennégy éves nő, Aníbal, és két éve hordom magamban ezt a babát. *Celestina kimegy a fürdőbe, és becsukja az ajtót. Aníbal egyedül marad. Odamegy a telefonhoz a nappaliban. Felveszi. Nincs tónus. Aníbal lecsapja.*

ANÍBAL: Coño.

Aníbal odamegy a tévéhez, és bekapcsolja. Hiába vált csatornát, a képernyő csak bolházik. Bekapcsolja a rádiót. Ugyanaz a fehér zaj. Aníbal visszamegy a konyhába, és elrejtí az összes kést. Valaki kopog az ajtón. Aníbal aggodóan odanéz. Még egy kopogás. Aníbal odamegy és kinyitja. Szirénák. Aníbal öccse, Nelson de La Luna őrmester áll az ajtóban. Huszonöt éves, magasabb és szélesebb vállú, mint a bátyja. Babaarcú, rövid haja és kurta bajsza van. Katonai esőkabátot és bakancsot visel.

ANÍBAL: Nelson?

NELSON *(nagy mosollyal)*: Bátyám!

Kacag, felkapja és jól megszorongatja Aníbalt. A testvérek összepusztulónak, és hátba veregetik egymást.

ANÍBAL: A kurvaanyád, Nelson, mi a fenét keresel itt?

NELSON: Meglepetés! Szép kis ház!

Nelson belép, leveti az esőkabátját. Alatta kaki színű katonapólót visel, dögcédulával stb. Aníbal még mindig nem hiszi el, hogy a testvére itt van. Becsukja az ajtót. A szirénák elhallgatnak.

ANÍBAL: Nézzenek oda! Azt a kurva... Egyedül vagy?

NELSON: Dehogy, a fél század kint van a Grand National-ben, seggfej. Nézzenek oda, ember! Öreg vagy.

ANÍBAL: Baszd meg! Mekkora seggfej, fel se hív...

NELSON: Meglepetés, meglepetés, mennyit fizetsz ezért a viskóért?

ANÍBAL: Mekkora faszfej! Na, mi a helyzet? Azt hittem, Németországban vagy.

NELSON: Már nem, tesó. Hat hónapja átpakolták a seggem Fort Benningbe, Georgiába. Aztán vagy két napra ideküldték a seggemet.

ANÍBAL: Kiképzésre jöttél, vagy mi? Lerohantok valami gyámoltalan harmadik világbeli országot?

NELSON: „Gyámoltalan”... Mekkora buzi. Van söröd?

Nelson a hűtőhöz megy, kiszolgálja magát egy sörrel.

ANÍBAL: Szolgálj ki magad!

NELSON: Most a faszomba kint vagyok Death Valley-ben. Azt hittem, a napsütötte déli Kaliforniában élsz, te faszverő.

ANÍBAL: Itt is szokott esni, seggfej. Coño, jó látni téged, Nelson.

Újra összeölelkeznek, egymás hátát veregetve.

NELSON: Hát így, lepasszoltak Death Valley-be, kész vagyok, tesó, sivatagi kiképzés Közép-Keletre, vagy valami olajra épült tornyos szarfészekre... az egész tele kibaszott tankokkal, mindent felrobbantanak, ami elég hülye, hogy elébe álljon – főleg kóborló juhok és prérifarkasok – mert mi férfiak vagyunk, Aníbal, nem kis picsák, mint te: férfiak, FÉRFIAK!

ANÍBAL (*kacag*): Ne szarozz velem!

NELSON: Verném én is itt egész nap, mint te. Szóval itt laksz, ez a házad, nekem is kell egy ilyen szerezni. Csak megéri ez a csomagrakodás, vagy benne vagy valami drogos szarságba?

ANÍBAL (*nevet*): Mennyit maradsz?

NELSON: Ember, meg vagyok baszva. Reggel öt nulla nullára vissza kell érnem Death Valley-be egy kibaszott szar találkozóra a parancsnokommal, ami vagy öt percet fog tartani. Így csak kb. egy órát tudok maradni, szar lesz ma éjjel utazni.

ANÍBAL (*csalódottan*): Egy órát? Hat éve nem láttalak, Nelson.

NELSON: Repül az idő, te faszfej!

ANÍBAL: Nem tudod felhívni a fickót?

NELSON: No chance. Ott kell lennem. Oda kell vonszolnom a seggem a parancsnok elé. Mekkora faszság!

ANÍBAL: A katonaság pont neked való.

NELSON: Te meg mekkora egy here vagy. Egyre csúnyább és egyre butább leszel.

ANÍBAL: Csak dühös vagy, hogy anyánk jobban szeretett engem, mint téged.
Nelson a fürdőszobát keresi.

NELSON: A francba, hol a budi, ember? Nem ettem mást, csak szárított marhát, kell szarnom egy nagyot.

ANÍBAL: Költő vagy, Nelson, tudod? Korunk nagy költője.

NELSON: Kapd be!

ANÍBAL: Van valaki a fürdőben. Egy nő.

NELSON (*meglepődve*): Egy nő van a fürdőszobádban, Aníbal?

ANÍBAL: Celestinának hívják. Ma szedtem fel.

NELSON (*nagy mosollyal*): Tesó! Mégsem vagy teljesen lúzer! (*Ad egy ötöst Aníbalnak.*)

ANÍBAL: Terhes, Nelson, és... azt hiszem... kicsit zakkant is, vagy valami... vagy álomvilágban él, nem tudom.

NELSON: Nók.

ANÍBAL: Huszonötnek néz ki, de azt mondja, ötvennégy.

NELSON: Ilyen ez a kurva L. A., tesó.

ANÍBAL: És azt mondja, hogy két éve terhes.

NELSON: És te felszedted? Nem is vagy te seggfej!

ANÍBAL: Stoppolt. Ebben a viharban. Nem hagyhattam ott.

NELSON: Milyen tündér! Igazi libsi. Legalább szép?

ANÍBAL: Gyönyörű.

NELSON: Na, az fasza. Meg tudnék dugni egy örült terhes csajt, ha gyönyörű.

ANÍBAL: Ne légy disznó, Nelson!

NELSON: Mi van? Úgy megbaszom, vonyítani fog a kurva!

ANÍBAL: Ő nem egy...

NELSON: Hé, kilenc hetet ültem egy tankban, kész vagyok elcsábítani egy kecskét is. Esküszöm, anyámat valami sugárzás érte, mikor született.

ANÍBAL (*kacag*): Baszódj szájba!

NELSON: Te vagy az évszázad kibaszott poétája! Seggfej! Hülye libsi! Úgy földhöz baszlak!

Nelson hirtelen nekitámad Aníbalnak. Aníbal védekezik. Szétbirkózzák a nagyszobát, felborítják a bútorokat, nevetnek. Nelson elkapja Aníbalt. A feje fölé emeli, és készen áll a földhöz vágni testvérét.

ANÍBAL: Nelson – NEEEE!!

Bejön Celestina. Fegyver van a kezében. Nelsonra céloz. Mindkét férfi lefagy.

NELSON: A picsába!

ANÍBAL: Celestina...?

NELSON (*máris csodálattal*): A kiképzésem és a megérezés azt mondja nekem, hogy az egy fegyver.

CELESTINA: Engedd el!

Nelson gyorsan leteszi Aníbalt. Celestina még mindig Nelsonra céloz.

ANÍBAL: Celestina. Megtennéd, hogy leteszed – minden rendben van...

CELESTINA: Ki ez?

ANÍBAL: Ő a testvérem, Nelson. Ő Nelson, minden oké...

Celestina vonakodva a zsebébe teszi a fegyvert. Mindkét férfi megkönnyebbül. Nelson idegesen röhög.

NELSON: Húú! Baszd meg! Imádom L. A.-t!

ANÍBAL: Nem tudtam, hogy fegyver van nálad. Jesszus!

CELESTINA: A kamionostól loptam, amíg aludt.

NELSON: Húú!

ANÍBAL (*még mindig reszket*): Jesszus!

CELESTINA: Ne haragudj, Aníbal, én...

ANÍBAL: Minden oké. Csak – coño. Szívroham.

CELESTINA: Meg akartalak védeni.

NELSON (*Aníbalhoz*): Meg akart védeni, seggfej!

ANÍBAL (*Nelsonhoz*): Nem vagyok oda a fegyverekért.

NELSON (*Celestinához*): Én igen. (*Halkan Aníbalhoz*) Ember, ez gyönyörű.
Mutass be!

ANÍBAL (*óvatosan*): Francba! Nelson, ő Celestina. Celestina, ő az öcsém,
Nelson.
Celestina Nelsonhoz lép, hogy kezét fogjanak.

CELESTINA (*Nelsonhoz*): Örvendek.

NELSON (*nagy, bájos mosollyal*): Nos, Celestina, mizu?

ANÍBAL (*Nelsonhoz halkan*): Nelson... lassíts...

NELSON (*visszaság Aníbalnak*): Hátrálj, vagy földhöz váglak...

ANÍBAL (*halkan Nelsonhoz, visszautalva Celestinára*): ... kissé zakkant,
rémlik?...

NELSON (*Celestinához*): Házasság vagyok, jó? De. Külön élünk. A kurva ott-
hagyott. Egy este bebaszott, s azt mondta: „Tudod, Nelson, ha bele-
gondolok, a szívem mélyén egyszerűen utállak titeket, ti kicsi, kiba-
szott, undorító Puerto Ricó-iak!”, erre én: „Baszódj meg, kurva!”, és
megdobtam egy kézigránáttal.

CELESTINA (*derülten*): Megdobtad egy...?

ANÍBAL (*elborzadva*): Kézigránáttal?

NELSON (*védekezve*): Nem sült el. Beadtuk a válást. Annak a kicsinek van
apja?

CELESTINA: Őt keresem. A neve Rodrigo Cruz.

NELSON: A férjed?

CELESTINA: Nem, de az lesz!

NELSON: Szereted?

CELESTINA: Nem tudom.

NELSON: Hát, ha nem találod meg, szólj. Imádom a gyerekeket. Megér-
tem őket. Gyönyörű szemeid vannak.

CELESTINA: Köszönöm.

ANÍBAL: Mindjárt hányok.

NELSON: Nem tudok sokat maradni, Celestina. A hazánkat szolgálom az
Egyesült Államok hadseregében. Megvédünk mindenkit a... ööö...
nem a kommunisták... ööö... az illegális alienektől, a drogevérepektől

és az araboktól. Veszélyes meló. Minden egyes nap kockáztatom az életem. De jó vagyok benne! S az a helyzet, hogy ma estére vissza kell érnem Death Valley-be – milyen találó, nem? Death Valley – nagyon fontos találkozóm van egy magas rangú tiszttel – majd Georgiába, Fort Benningbe megyek, hogy hétfőn véglegesítsem a válást a jenki doodle feleségemmel. Aztán két év múlva leszerелеk. Amit mondani akarok... Nem jövök vissza egy ideig. De két év múlva visszajövök, és megkereslek, oké? S ha még nem találtad meg az apját, talán megkérem a kezéd, mert egyetlen nő se szabad egyedül felnevelje a gyermekét. Rendben? Ez így okés neked, Celestina? Megkérhetlek?

CELESTINA (*nem tudja, mit mondjon*): Ööö. Megkérhetsz.

NELSON: Ez az! Rendben! Na, ezt is elintézttem. Viszlát.

Nelson az esőkabátjáért megy, felveszi.

ANÍBAL: Hogy érted? Mit csinálsz?

NELSON: Vissza kell érnem Death Valley-be. Hív a kötelesség.

ANÍBAL: Most azonnal?

NELSON (*ránéz az órájára*): Ne! Bedöglött az óram! Picsába! Igen. Men-nem kell. Majd ürítek az úton. Rábaszok, ha nem érek oda időben.

ANÍBAL: Ez túl gyorsan történik...

NELSON: Mi? Az élet? Egy kibaszott pillantás. Szokjál hozzá! És kösz, hogy bemutattál életem nőjének, haver.

Celestina mosolyog. Hirtelen belehasít a fájdalom a hasába.

CELESTINA: Jaaaaaaaj!

Nelson és Aníbal gyorsan Celestinához mennek.

ANÍBAL és NELSON: Jól vagy?

CELESTINA (*még mindig görcsben*): Minden oké. Köszönöm. (*Még egy rúgás*) Miért csinálja ezt a baba? Miért fúrja a gerincemet a kis ujjaival? Milyen kód ez? Milyen nyelv?

Nelson a terhes hasra néz.

NELSON: Szabad?

Celestina bólint, Nelson letérdel, és sűrűlgatni kezdi a hasát. A fájdalom lassan elmúlik. Celestina megkönnyebbülten mosolyog.

CELESTINA: Köszönöm, Nelson.

Nelson a hasára teszi a fejét, a belső hangokat hallgatja.

NELSON: Figyelj csak! Hallom a tengert! Ahogy átsuhannak a csillagok az égen!

CELESTINA (*derülten*): Tényleg?

NELSON: Egy kis testet hallok, ahogy a kiutat keresi. Kicsi csontok. *(A hasához)* Hahó, ott bent. Várok rád, kisember! Álmaid apukája leszek. Ha kijössz abból a sötét éjszakából, *ijo de mi alma*, és meglátod a kurva nagy mosolyomat, tudni fogod, mi az a napsütés! Okés? Mondd meg a gyönyörű anyukádnak, hogy várjon meg, oké, *kicsim?*

Nelson megcsókolja Celestina hasát. Elérzékenyülve, Celestina gyöngéden megcsókolja Nelson homlokát. Nelson feláll. Nelson és Aníbal hosszan megölelik egymást.

ANÍBAL: Hat év, Nelson. Kibaszott hat év.

NELSON: Ez életem legszebb estéje!

Nelson kinyitja az ajtót. Szirénák. Eltűnik az esőben. Aníbal az ajtóhoz megy.

ANÍBAL: Sosem érsz Death Valley-be ebben az esőben...

NELSON *(a távolból)*: Ne félts te egy férfit!

Aníbal végignézi, ahogy Nelson elhajt, háttal a közönségnek. Aníbal szomorúan integet. Celestina Aníbalt nézi. Aníbal becsukja az ajtót. A szirénák elhallgatnak. Celestina Aníbalt nézi, aki hosszasan csendben marad, gondolataiba merülve.

CELESTINA: Jól vagy?

Szünet. Mosolyogni próbál. Elkezd letakarítani a konyhaasztalt.

ANÍBAL: Tényleg várni fogsz rá? Két évet?

CELESTINA: Aníbal, nem tudom, mi az, hogy „két év”.

Aníbal megsúrolja fáradt szemeit – az órájára néz – rájön, hogy nem működik.

ANÍBAL: Azt se tudom, hány óra. Lehet, hogy már a jövő hét. Nem emlékszem a ma reggelre. Nem emlékszem, hogy megcsókoltam volna Debbie-t, vagy elmentem volna dolgozni, vagy ettem volna, vagy eljöttem volna a LAX-ból, vagy felvettem volna egy stoppost az évszázad viharában. És az én kibaszott öcsém tényleg itt volt? Nem hiszem el, hogy igazi férfi lett belőle! Tíz perce még a földön birkóztam veled!

CELESTINA: Együnk!

ANÍBAL *(próbál koncentrálni)*: Enni. Ja. Enni.

Aníbal és Celestina asztalhoz ülnek. Celestina alig tudja türtőztetni magát, egyből teletömi a száját, úgy eszik, mint aki éhezett.

CELESTINA *(tele szájjal)*: Mennyei a kaja!

ANÍBAL *(aggódva)*: Nyugi... Celestina... lassan...

Aníbal és Celestina vacsoráznak. Egy valóságos vacsora időtartama – a gyorsaság ellenére, amivel Celestina megtámadja az ételt – Aníbal és

Celestina időnként egymásra néznek – mosoly – néha Aníbal feleszmél, hogy bámulja a nőt – néha pedig fordítva. A házat hirtelen megrengeti pár éles mennydörgés. A villámlás kintről annyira megvilágítja a házat az ablakon keresztül, hogy az már valószínűleg. Celestina Aníbalra néz.

CELESTINA: Me pregunto... me pregunto como será haberte amado en cada etapa de tu vida, Aníbal. *(Aníbal ránéz, a lány folytatja spanyolul)* Amar el niño que fuiste, y tomarte de la mano, y ayudarte a cruzar la calle, y besar tu barriguita gordita de bebé, y peinar tus greñitas de chiquillo. Y luego, mas adelante, amar al anciano en que te convertiste, y besar tus arrugas profundas, y suavizar tu pelo canoso, y deleitar tu sabio, y cansado corazón, y mirar fijamente hacia adentro de esos ojos misteriosos, mas alla de las cataratas, y muy adentro de tí, hacia los verdes prados donde uno nunca envejece. ¿No te parecería lindo tener ese tipo de amor, Aníbal? ¿El amor de toda una vida?

Szünet. Aníbal idegesen mosolyog.

ANÍBAL: Mi?

CELESTINA: Mi?

ANÍBAL: Nem tudtam, hogy beszélsz spanyolul.

CELESTINA *(mosolyog)*: Solamente hablo Español cuando estoy enamorada.

ANÍBAL: Mi?

Szünet.

CELESTINA: Nem tudsz spanyolul?

ANÍBAL *(szomorúan)*: Nem.

CELESTINA: Nem?

ANÍBAL: Nem.

CELESTINA: Miért nem?

ANÍBAL: Néha... nem tudom... elfelejtek dolgokat...

CELESTINA: Hogy lehet elfelejteni egy nyelvet?

ANÍBAL: Megtörténik, Celestina. Nem szép, nem vagyok büszke rá, de megtörténik.

CELESTINA: Sajnálom.

ANÍBAL: Csak annyit tudok, hogy „coño!”

CELESTINA *(kacag)*: A coño, az hasznos.

Celestina szomorúan nevet. Aníbal vele nevet. Ránéz. Celestina kinyújtja a kezét. A férfi megfogja, egy percig tartja.

ANÍBAL *(elbűzödik)*: Megvetem neked a kanapét.

Szünet.

CELESTINA: Rendben. Segítetek.

A következő monológ alatt Aníbal a kanapéhoz megy, kibúzza. Az ágyneműtartóból párnát, paplant, lepedőt szed elő. Hogy húzza az időt, Aníbal bármilyen más előkészületet végezhet, például lekapcsolja a villanyt, bezárja az ajtót, bekapcsolja a riasztót, kidobja a szemetet stb. A monológ végére Aníbal egyre inkább az emlékeibe merül, már nem néz Celestinára, aki Aníbal mögött, a színpad hátsó részén leveszi terhesruháját, és felveszi a hálóingét, amit a bevásárlószatyorból szedett elő. Kiengedi hosszú haját. Angyalibb, mint valaha.

ANÍBAL: Épp az éjjel szeretkeztem Debbie-vel. Vagy inkább reggel? *(Szünet)* Rá kellett beszélnem, hogy ne az irodában töltsen megint az éjszakát. Mintha ezer éve történt volna. *(Szünet)* Debbie-t még Bronxból ismerem, a középuliból. Jártunk. Aztán elment külföldre, egyetemre, és mivel nekem nem volt pénzem egyetemre, maradtam Bronxban, és beálltam dolgozni. Hozzáment az angoltanárához, és Ohióba költöztek. A következő öt évet ilyen-olyan párkapcsolatokban töltöttem. Az elsőnél én 22 voltam, a nő 39. Jó volt vele. Aztán amikor elvittem hozzánk, bemutatni a szüleimnek, apám ráindult és ott mindenek vége lett. Azután egy szőkébe szerettem bele. Igazi szépség, de szar családi háttér, drogproblémák, alkohol. Azon az estén, amikor megmondtam neki, hogy már nem szeretem, autó elé akarta vetni magát a Belt Parkban. Őt követték a leszbikusok. A végén mindegyikről kiderült, hogy leszbiz.

Aztán egy szilveszter éjszakán – akkoriban az alsó keleti parton laktam –, szóval egyik szilveszterkor megszólalt a telefon: – Debbie. Ott hagyta a férjét. Eljött Ohióból. A hűgánál lakik, Harlemben. Össze tudnánk futni? *(Szünet)* Átmentem hozzájuk. Nem tudtam, mire számítsak. Egy ilyen ócska bérház volt, amelyikben túl megengedik a fűtést, és a vasradiátorok egész éjjel csörömpölnek, Willie Colón szól, nevetés, buli és hangos csókolózás hangja szűrődik át a fenti lakosztályból. Mindenki fel volt pörögve, meg voltak örülve, emlékszem a tos...tos...

CELESTINA: Tostones!

ANÍBAL: Tostones illatára. Rizs, bab és lechón...lechón...

CELESTINA: Lechón asado!

ANÍBAL: Lechón asado! És mindenben rengeteg man...

CELESTINA: Manteca!

ANÍBAL: Manteca! Minden ételbe rengeteg mantecát tesznek. Egész éjjel öleltem Debbie-t. Nem dugtunk. Nagyon sokat csókoltam. Mindenhol megérintettük egymást. De mégsem feküdtünk le egymással. Új-

rakezdés volt. Felfedeztem az új testet. Sokkal gazdagabbnak tűnt. A sok év, amióta nem találkoztunk, a köztünk levő mérföldek, az érettség és tapasztalat, amit a házasságában szerzett – nekem ez mind hiányzott. Az érett nő karjában én csak kisleányként érezhettem magam. Még aznap este eldöntöttük, hogy Los Angelesbe költözünk, és mindent újrakezdünk. Az embernek abban a városban kell élnie, ahol igazán újrateheremtheti önmagát. Aranyásók L. A.-ben. Ő a filmből akart meggazdagodni, én meg a rasszistáktól akartam megszabadulni, akiknek szemet szúrtam. *(Szünet)* Miközben ölelkeztünk, megérintettük, simogattuk egymást, és eszembe jutott valami, amiről azt hittem, hogy már rég elfelejtettem. Még kisleány voltam. Nem is tudom, hány éves lehettem. Akkoriban még Newarkban laktunk, New Jersey-ben. Az unokatestvéreimhez szoktunk menni látogatóba, akik Patchogue-ban, Long Islanden egy hatalmas házban laktak. Gyerekkori emlékeimben ez egy hatalmas, viktoriánus kísértetház-szerű épület, de valószínűleg nem ilyen volt. Tizenhárman voltak. Mindig együtt néztük a lucha libre-t, a profi boxmeccseket. Egy alkalommal az unokatestvérem, Ernesto annyira elszállt Bruno San Martinon, hogy engem is hasba rúgott. Ernie szeretett fájdalmat okozni. Hosszú, göndör fekete haja volt, vékonyka bajsa, szeplői, vastag, vörös ajkai és csorba fogai – az összes unokatestvérem közül rá hasonlítottam a legjobban.

Egyszer Cheo, a másik unokatesóm, egy buliból hazatérve azt mondta, érezte, ahogy a heréi összecsattannak, miközben amerikai zenére táncolt. A heréi csak úgy csattogtak a rock'n'roll-ra. Szerettem Cheót. Ő sosem rúgott meg, nem úgy, mint Ernesto. Cheo tanította meg nekem az exponenciálisokat és a négyzetgyököket is. Aztán elment Vietnámba. Ernestóról mindenki azt hitte, hogy díler lesz.

Egyik nap a ház második emeletén voltam. Emlékszem, ahogy elhaladtam az egyik sötét hálószoba előtt. Az ajtó tárva-nyitva. Mintha valaki bentről a nevemen szólítana. Bemegyek. Az unokatesóm az, Eva. Ő jóval idősebb, mint Cheo és Ernesto, szóval jóval nagyobb nálam. Emlékszem, ahogy ott áll az ablak mellett. Egy utcai lámpa fénye világítja meg az arcát, vagy a hold. A szobában tömény illat van. Azt sem tudom, hogy kerültem ide... de egyszer csak azt veszem észre, hogy Evával az ágyban fekszünk. Hanyatt dőlve a plafont nézem. Eva mellettem térdel. Aztán felemeli a szoknyáját, rám ül, medencéjét hozzám szorítja. Azt hiszem, van rajta bugyi. Az alsónadrág rajtam, bár nem tudom, mit csinál, azt tudom, hogy engedelmességekem

kell, mert ő az idősebb. Emlékszem, milyen puhák voltak a lábai. Emlékszem az arcára. Ahogy kinéz az ablakon. Nem emlékszem, mennyi ideig tartott. Azt sem tudom, hogy közben bejött-e valaki? Nem emlékszem, hogy a családból bárki is tudott volna a dolgról, mégis, másnap reggel úgy festett, mintha mindenki tudná. Szerettem, ahogy Eva rajtam volt. Emlékszem a súlyára. Szerettem a súlyát. Nem emlékszem, hogy felállt vagy nem – hiszen kislány voltam! Szerettem Eva arcát, miközben kinéz az ablakon. Ahogyan a fény elárasztja a fél arcát. Bár csak emlékeznék a szájára. Azt hiszem, nyitva volt. De nem emlékszem. Mosolygott? Beleharapott az alsó ajkába? Beszélt hozzám? Mondott valamit spanyolul? A szemére emlékszem. *(Szünet)* Szóval belezúgtam Evába. Csak rá tudtam gondolni. Szerintem anyám megsejtethetett valamit, és aggódott, annak ellenére, hogy a családban volt már példa arra, hogy két unokatestvér összeházasodik. Egyik este anyámmal mosogattam. Életünk első és utolsó beszélgetését ejtettük meg a szexről. Anélkül, hogy rám nézett volna, azt mondta: „Aníbal, jegyezd meg: van olyan gyümölcs, amit nem szabad megenned.” Ennyi volt minden, amit mondott. És én pontosan tudtam, hogy mire céloz. Csak ennyit kellett mondania. *(Szünet)* Sosem felejtettem el Evát. Debbie karjai között is, öt év hiány és várakozás után is nagyon könnyen Evára tudtam gondolni. Mintha a testem körüli teret Eva súlya töltötte volna be. Azon gondolkodom, hogy vajon ezt teszi a szerelem? Megváltoztatja körülötted a fizika szabályait: a fény sebessége, a tér formái és az idő érzékelése valahogyan más.

Aníbal megfordul, nézi a lányt, aki hálóingre cseréli az öltözetét. A lány rámosolyog. Szünet.

CELESTINA: Megmasszíroznád a lábam?

ANÍBAL: Mit?

CELESTINA: Megmasszíroznád a lábam? Megfagytam.

Szünet

ANÍBAL: Áhá! Persze.

Szünet. Celestina leül a kanapéra, meztelen lábait várakozva felemeli. Aníbal leül vele szembe, a lány lábát az ölébe emeli, gyengéden masszírozza. Ő boldogan lehunyja a szemét.

CELESTINA: Hmmm! Igen!

Úgy tűnik, Celestina elaludt, az arcán béke és nyugalom. Aníbal tétován rápillant, de mosolyog.

ANÍBAL: Buenas noches!

Aníbal fel szeretne állni. Celestina kinyitja a szemét.

CELESTINA: Csókold meg a lábujjamat!

ANÍBAL: Mit?

CELESTINA: Csak egyszer.

ANÍBAL: Mit csókoljak meg?

CELESTINA: Kérlek. Csak egy kicsit.

Szünet.

ANÍBAL: Rendben.

Aníbal egyenként csókolgatja a lány lábujjait. Celestina minden lábujjra kapott csók után mosolyog, igyekszik nem kuncogni. Aníbal befejezi és ki akar menni.

CELESTINA: Még ne!

ANÍBAL: Most mi van?

CELESTINA: Fennebb!

ANÍBAL: Fennebb?

CELESTINA: A testemen.

ANÍBAL: Oké.

Aníbal megcsókolja a combját. Celestina sóhajt.

CELESTINA: Fennebb!

Aníbal megcsókolja a terebélyes hasát.

CELESTINA: Még fennebb!

Aníbal megcsókolja a mellét.

CELESTINA Folytasd!

Aníbal megcsókolja a nyakát.

CELESTINA: Megérkeztél, utas! Itthon vagy!

Aníbal könnyedén megcsókolja Celestina ajkát. Egymásba kapaszkodnak egy hosszú pillanatra. Hallatszik, amint az eső a ház falait verdesi. Miközben beszélnek, nem néznek egymásra.

ANÍBAL: Félek.

CELESTINA: Ne félj!

ANÍBAL: Nem a testtől. Attól félek, hogy összekeverednek a szomorú álmaim a te vad álmaiddal.

CELESTINA (*mosolyogva*): Lehet, hogy ettől lesznek szép gyermekeink, Aníbal.

*Aníbal könnyedén megcsókolja. Celestina résre nyitja száját, Aníbal ráta-
pad az ajkaira. A lány visszacsókolja őt, teste minden szenvedélyével.*

ANÍBAL: Celestina!

Celestina átöleli Aníbalt, miközben beszél hozzá.

CELESTINA: Idegen vagyok a saját testemben, Aníbal. Idegen a korábbi életben. Az emlékeimnek semmi értelme. Azt sem hiszem el, amit bebizonyítanak nekem. Vajon, az igazi nevem Celestina del Sol? *(Szünet)* Ha az ember együtt van valakivel, nem olyan idegen saját maga számára. Valahogy a szerencse, kémia vagy isteni beavatkozás vagy örület által ütközik az életed valaki máséval, és ott létrehoz egy békét hozó robbanást. Egy másodpercig, egy évig, fél évig, bármit is jelentenek ezek a dolgok, úgy érzed magad, mint egy gyerek, aki hazaérkezett. Néha úgy érzed, nem létezik idő, csak a végtelen jelen, amit be kell tölteni étellel. Meg kell szabadulj a megszokástól, a haláltól! *(Szünet)* Gyere!

ANÍBAL: Rendben.

Aníbal Celestina keze után nyúl, felvezeti őt a létrán, ami a lebegő ágy felé vezet. Ahogy mászik fel a létrán, a ház többi része eltűnik, helyébe homályos, hunyorgó csillagok, félhold és sötét ezüstös felhők kerülnek. Eléri az ágyat, amikor valaki kopogtat az ajtón. A ház azonnal visszanyeri normális állapotát, megtörik a varázslat. Aníbal az ajtó irányába néz.

CELESTINA: Ki az?

ANÍBAL: Maradj!

Aníbal lemászik a létrán. Celestina fent marad az ágyban, az ágytámla felig eltakarja. Aníbal kinyitja az ajtót. Meglepődik a több száz vizes palack látványától az erkélyen. Ott áll Nelson. Nelson megváltozott. A haja megnőtt. A bajusza eltűnt. Katonai öltözete helyett farmernadrág van rajta, teniszcipő és egy használt farmerdzseki. Bottal jár. De nemcsak ennyi változott meg. Valami kedves, gyermeki boldogság eltűnt az arcáról. A régi vonásokból hiányzik a jókedv.

ANÍBAL: Nelson?

NELSON *(fáradt mosollyal)*: Testvér!

Nelson átkarolja Aníbált egy öleléssel, és megveregeti a hátát.

ANÍBAL *(összezavarodva)*: Mit keresel itt?

Nelson hosszan váraozik. Aníbal el akarja taszítani. Nelson nem engedi el.

NELSON: Lássalak! Egyre öregebb és csúnyább vagy.

ANÍBAL: Minden rendben?

NELSON: A kurva mindenit, csak meg akartalak ölelni, ember!

Aníbal idegesen félretolja Nelsont.

ANÍBAL: Mi történt? Nem sikerült visszajutni Death Valley-be? Lezárták az autópályát?

NELSON: Death Valley? Miről beszélsz? Minden oké. Szabad ember vagyok, hallod! Azt csinálom, amit akarok.

ANÍBAL (*észrevesz rajta valamit*): Hé, mi történt veled? Miért vágsz ilyen képet?

Nelson belép a nappaliba, becsukja az ajtót. A szirénák elhallgatnak. Nelson körülnéz.

NELSON: Baszki, itt semmi sem változott. Minden ugyanolyan, mint az emlékeimben.

ANÍBAL: Várj! Várj csak! Mi történt veled? Egészen úgy nézel ki, mintha – mi ez a cucc rajtad?

NELSON: Jézusom, mit érdekel, hogy nézek ki? Mi van, buzi vagy? Örülök, hogy élek, baszomanyád. Kérek egy sört.

Nelson a hűtőszekrényhez megy egy sörért.

ANÍBAL (*még mindig zavarban*): Szolgáld ki magad!

NELSON Haragudtam rád, bátyó. Meg is mondom. Minden levelem visszajött, a telefonod kikapcsolva. Azt gondoltam: Ez a geci elköltözött, és egy szót sem szólt! Ha végigautózom az egész országon, három kibaszott nap – és nem lesz otthon, megölöm!

Szünet.

ANÍBAL: Három napon át vezettél?

NELSON: Hello? Georgiából? Meghülyültél? Kihagy az agyad? Mit mondtam két évvel ezelőtt? Amint Benningbe érek, megkapom az elbocsátást, és elválok a Mein Kampftól, azonnal visszajövök ide, megtalálom azt a lányt, és megkérem a kezét.

Rövid szünet, mialatt Aníbal Nelsonra néz.

ANÍBAL: Két év? Nelson, berúgtál? Csak néhány perce mondtad ezt, és aztán elmentél.

NELSON (*nevet*): El kell költöznöd Los Angelesből, bátyó! Az agyad!

ANÍBAL: Talán fél órája...

NELSON: Talán a fejedben! Trálálá úr! És ugyanazt az unalmas cuccot hordod, mint aznap este! Akkor esett, ugye?

ANÍBAL (*ideges, aggódik*): Hagyd abba, Nelson...

NELSON: Te hagyd abba, vagy földhöz váglak! Hol van Celestina? Bújta-tod? Megszületett a gyereke? És a gyerek tud rólam? Kérdezősködik rólam? Biztos nagyon szeret.

ANÍBAL (*próbál koncentrálni*): Ó... ő, izé ...

NELSON: És te! Te geci! Miért jöttök vissza a leveleim? Azt hiszed, vicces volt Boszniában, miközben semmit sem tudtam rólad? Baszódnál meg!

ANÍBAL: Bosznia?

NELSON: Igen. A háború? A mosztári csata? Be vagy állva, vagy mi? Los Angelesbe nem jutnak el a hírek? *(Benyúl az esőkabátja zsebébe, és kivész egy maroknyi kitüntetés. Egyenként szétdobálja a szobában)* R-com tölgyfalevelekkel! Katonai Érdem Medália! Bronz Csillag három tölgyfalevél csokorral! Ezüst Csillag két tölgyfalevél csokorral! Bosznia Felszabadítása Érem!

Nelson nevet, majd egy másik zsebből egy köteg levelet vesz elő, amelyeket Aníbalnak írt. Aníbal bámulja a postai pecséteket.

ANÍBAL: Ezeket Boszniában adták fel.

NELSON: Gyönyörű ország. Én is találkoztam egy terhes lánnyal. Apám, tényleg el akartam venni feleségül, de nem, azt mondtam, Celestina a legszebb lány a világon, és vár rám az Egyesült Államokban!

Aníbal reszketve leteszi a leveleket.

ANÍBAL: Hogy lesz egy éjszakából két év? Celestina?

Celestina felül az ágyban, és lemászik a nappaliba, miközben:

NELSON: Betettek egy kibaszott katonai kórházba, mert rám jött egy kibaszott idegösszeomlás? Azt gondoltam: túl kell élnem, hogy még egyszer láthassam a menyasszonyomat, és a gyerekemet! Ezt mondogattam magamnak, Aníbal, újra meg újra, mint egy imát és ez mentett meg attól, hogy egy szerb lesipuskás eltalálja a tarkómat vagy egy akna szétrobbantsa a lábamat. Olyan elviselhetetlenül szerencsés a neve! *Celestina a nappaliba ér. Nelson szemben találja magát vele. Nem hisz a szemének.*

CELESTINA: Szia, Nelson.

Hosszú szünet, mialatt Nelson csak a kezét fogja és mosolyog.

NELSON: Szia.

CELESTINA: Hogy vagy?

NELSON: Tényleg te vagy az.

CELESTINA: Tényleg én vagyok.

NELSON *(a kérdésre válaszolva)*: Kicsit fáradt vagyok. Fáj a seggem a háromnapos autózástól Georgiából idáig!

Nelson sírva fakad. Celestina odamegy hozzá.

CELESTINA: Mi a baj?

NELSON: Semmi. Semmi. Semmi gond.

Celestina letörli Nelson könnyeit.

CELESTINA: Hallom, mi történt veled a háborúban. Nagyon sajnálom.

NELSON: Vége van. Túléltem. Minél hamarabb el kell felejtenem.

CELESTINA *(megérinti a hasát)*: Sok mesélnivalóm van. Amint látod...

NELSON: Ó, igen! Áhá! Látom, sok minden történt veled, Celestina!

ANÍBAL (*Celestinához*): Te érted, mi történik itt?

CELESTINA (*vívódik*): Kérlek, Aníbal, ne félj ...

NELSON (*nem is hallja*): De tudod, mi furaf? Nézlek, és mintha egy percet sem öregedtél volna!

CELESTINA: Mert nem is öregedtem.

NELSON: És újra gyereket vársz. Mint akkor éjjel!

CELESTINA: Nem úgy van... Nelson – ezt el kell mondanom neked, és te tudod, hogy csak az igazat mondom. Elhagytad Los Angeleszt. Elmentél a háborúba... de itt, ebben a házban nem telt az idő, ugyanaz az éjszaka van, mint mikor elmentél, csak néhány perce mentél el. És ez a gyerek... a Rodrigóé... ugye érted?

NELSON (*nevet*): Bazdmeg!

CELESTINA: Ez az igazság!

NELSON: Nem hiszem el, hogy hazudsz nekem!

CELESTINA: És Aníbal – közben eltelt két év, hiszed vagy nem!

ANÍBAL: Hát, nem hiszem!

CELESTINA: Miattam van, Aníbal. Megfertőztelek! Megváltoztattam az „időt” körülöttem.

ANÍBAL: De... akkor ki fizette a villanyszámlát!? A lakbért?! Hol van Debbie?! Mi lett a munkahelyemmel?!

NELSON: Mit a fenét akartok csinálni velem?!

CELESTINA (*mindkét férfinak*): Történt valami...

NELSON (*Celestinával egyszerre*): Figyelj, tudom, hogy az Aníbal gyereke! Érted?! Látom, hogy mi történt!

CELESTINA: Semmi sem történt!

NELSON: Ti egymásba szerettetek! Ez király! És azt hiszem, nem tettünk egymásnak ígéreteket, ugye, Celestina?

CELESTINA: Sajnálom, Nelson...

NELSON: Úgyhogy csak megnézném a kisbabát, mielőtt elmegyek! Hol van? Hol van a kisfiú, akivel beszélgettem? Valami baja lett?!

CELESTINA: Még nem született meg!

NELSON (*mérgesen*): Apám, elegendem van ebből a hazug szarból! Baszódnátok meg mindketten! Semmi bajom azzal, hogy egymásba szerettetek! Csak olyan marha voltam, hogy azt hittem, várni fogsz rám! De nem vártál! Nem vártál rám, ugye!?

*fájdalmában vergődik, nem tud megszólalni. Nelson nehezen lélegzik, azonnal megbánta, hogy bántotta a testvérét.
Csend. Nelson halkán sír.*

ANÍBAL (*fájdalmában*): Ó, Istenem.

NELSON: Sajnálom, bratyó. Nem vagyok magamnál. Valami elveszett belőlem, miközben tankokból céloztam, lőttem és néztem, ahogy felrobannak a dolgok. Jézusom! El kell felejtennem, nagyon el kell felejtennem!

ANÍBAL: Jézus Istenem, öcsi...

Nelson Aníbalhoz megy, felsegíti, és gyöngéden a kanapéra ülteti. Átöleli Aníbalt.

NELSON: Sajnálom, bátyó! Tudod, hogy kibaszottul szeretlek! Igazi seggfej vagyok! Nem kellett volna idejönnöm! Jól mennek a dolgaid az asszonyoddal, ez nagyon nagy dolog! Félre kell állnom, hogy boldog lehess, ember! Baszódnék meg! Sajnálom! Te a testvérem vagy, bazmeg, és nagyon sajnálom!

ANÍBAL: Nelson... (*Nelson megtörli a szemét, és az ajtóhoz megy. Kinyitja. Szirénák. Nelson kiszalad az éjszakába*) Nelson? Nelson! (*Nelson után indul.*)

CELESTINA: Aníbal, ne hagyj magamra!

Aníbal az ajtóhoz megy.

ANÍBAL: Beszélnem kell veled!

Aníbal kiszalad az éjszakába Nelson után, becsukja az ajtót maga mögött. Celestina egyedül marad. Az ajtóhoz megy, Aníbalt várja. Kinyitja az ajtót. Becsukja. Újra kinyitja. Becsukja. Leül. Pillanatokon belül fogalma sincs, mióta ment el Aníbal. Akár napok vagy hetek óta is távol lehet. Egyre idegesebb lesz. Idegessége pánikká alakul. Reszket. Körülnéz. Mivel a várakozás fájdalma kibírhatatlan, Celestina gyorsan öltözni kezd. Felveszi a cipőjét és Aníbal bőrdzsekijét. Az ajtóhoz megy. Celestina kiszalad az éjszakába, nyitva hagyja az ajtót.

A digitális óra nem villog többet, és megjelenik rajta az idő: 8:06.

Aníbal bejön. Átöleli a csuromvizes és megviselt Nelsont. Aníbal segít Nelsonnak leülni. Nelson kezébe temetett arccal ül. Aníbal becsukja az ajtót. A szirénák elhallgatnak. Aníbal láthatóan zaklatott.

ANÍBAL (*Nelsonhoz*): ...rendben van... rendben, öcsi... itthon vagy...

NELSON: Köszönöm, haver.

ANÍBAL: Celestina! Megtaláltam! Biztos azt hitted, hogy soha többé nem jön vissza! Egész éjjel kerestem, de megvan! (*Semmi válasz. A színen*

kívüli fürdőszobába megy) Celestina? (Semmi válasz. Visszajön a nappaliba) Celestina!

NELSON: Celestina!

ANÍBAL: Az istenit!

NELSON: Hol van?

ANÍBAL: A cipője nincs... a dzseki... minden óra jár... levetette a... a francba!... maradj itt... *(Gyorsan kabátot vesz, kiszalad az esőbe. Kintről:) Celestina!*

Azt ajtó becsapódik mögötte. Nelson egyedül marad. A fények lemennek.

NELSON: Celestina.

Fények ki. Az eső hangja. Nelson kiáltása a sötét, csendes házban:

Celestina!

Sötét.

EPILÓGUS

A sötétben a Prolóógus boleróját halljuk újra, bár halkabban, ha lehet torzítva. Fények elől.

Celestina beszéde alatt a díszletezők szétbontják a házat. Celestina monológja végére semmi sem marad Aníbal Echo Park-beli házából. Az ágyhoz tartozó létrákat leszerelik, és az ágyat leengedik a színpadra. Az üvegfalat kiemelik a házból, és oldalt felállítják. Az üvegfalon víz folyik, akár csak a Prolóógusban. Középen elől egy mikrofon áll egy állványon.

Negyven év telt el. Celestina bejön és a mikrofonhoz megy. Már nem terhes. Ruhája szebb. Ettől eltekintve változatlan. Gyerekkocsit tol maga előtt. Aníbal régi bőrdzsekijét viseli. A gyerekhez beszél. A beszélgetés közepén vagyunk.

CELESTINA: Mit szólsz ehhez az esőhöz Los Angelesben? Coño! *(Szünet)*

Mikor legutóbb itt voltam, akkor is így esett, pont a születésem előtt, és Los Angeles olyan sokat változott azóta, kicsim. Nem tudom túltenni magam rajta. Megszületett végre az Igazi Nagy, egy hétközpontú szörny, elképzelhetetlen energiahullámokat bocsátott ki, és sok felkészületlen embert megölt – felrobbant a hat aktív olajmező is a Picón – gáz folyt a belvárosban és Century City-ben és Burbankben, olyan volt, mint a folyékony guillotine – negyvenmillió menekült – és Los Angeles egy ideig halott volt. Az emberek visszamentek New Yorkba

és a középnnyugatra. Hosszú álom volt. *(Szünet)* De az emberek visszajöttek. Visszahozta őket mindaz, amiért Los Angeleset eredetileg megszerették. Újjáépítették a várost. És a város újjászületett... és most jobb, mint valaha! Nézd, mi hjo! Látod ott azt az épületet? A Fehér Ház. Elköltöztették Washingtonból, ide a Wilshire Bulevardra. És az ott az Egyesült Nemzetek épülete és a World Trade Center. És mind ez itt van az új Los Angelesben. Az Egyesült Államok új fővárosában. A világgazdaság és kultúra fővárosában. A harmadik világ fővárosában. Aníbal fiam, nagyon szépen rendbe tették ezt a helyet! Itt a világ legnagyobb metrója, összeköti a Catalina szigetet az Angeles Nemzeti Parkkal. Tiszta levegő! Divat az olvasás! Minden utcatábla spanyol nyelvű! Integrálták a lakónegyedeket! Nincsenek szegénynegyedek! És nem lesz nagy földrengés az elkövetkező százötven évben! Los Angeles-i mértékkel ez maga az örökkévalóság!

*A ház teljesen eltűnt a színről. Olyan minden, mint a prologusban. A bo-
leró halkán véget ér.*

*A sötétben Aníbal befeküdt az ágyba. Celestina az ágyhoz tolja a gyerek-
kocsit. Fények az ágyon. Tisztán látszik, hogy Aníbal hetven év körüli
öregember. Fekszik, és egy könyvet olvas. Az ágy körül nagyon sötét van,
mintha lebegne. A csillagok, holdak és ezüstös felhők az előző képekből most
világítani kezdenek: mintha az ágy az égen lebegne.*

Celestina Aníbalhoz megy, és hosszan nézi.

CELESTINA *(nagy mosoly)*: Tényleg te vagy az, Aníbal?

ANÍBAL *(felnéz a könyvből)*: Hö?

CELESTINA: Én vagyok az, Aníbal! Visszajöttem! Most értem ide Los Angelesbe! Nem is hittem volna, hogy emlékszem még az útra az Echo Parkhoz – de a buszmegálló a Virgil és Santa Monica sarkán még mindig ott van – a házad semmit sem változott – nem bántotta a földrengés – hihetetlen szerencsém volt!

Aníbal hosszan nézi Celestinát. Nem emlékszik rá.

ANÍBAL: Maga az új nővérke?

CELESTINA: Én vagyok az. Celestina. Visszajöttem!

ANÍBAL: Nem az új nővérke? És akkor engem ki fog megfürdetni?

CELESTINA: Celestina vagyok.

ANÍBAL: Ki az a Celestina?

CELESTINA: Aníbal, hagyd abba!

ANÍBAL: Ki maga?

Szünet.

CELESTINA: Celestina del Sol.

Celestina vár, hogy a név hatással legyen Aníbal memóriájára. Semmi hatás. Aníbal kezét nyújt.

ANÍBAL: Én Aníbal de la Luna vagyok. Örvendek.

Celestina csodódottan kezét fog Aníballal.

CELESTINA: Én is örvendek.

ANÍBAL: A házért jött? Kézműves munka. A múlt században épült, a negyvenes években.

CELESTINA: Egyáltalán nem emlékszel rám?

ANÍBAL: Mikor találkoztunk?

CELESTINA: Azt hiszem, negyven éve volt, nem vagyok biztos benne.

ANÍBAL: Negyven év! Coño! Nincs nekem olyan memóriám!

CELESTINA: Én úgy érzem, mintha csak a tegnapi történt volna! Felvettél az út széléről. Terhes voltam. Idehoztál ebbe a házba. Quesadillát ettünk. Megmasszíroztad a lábam!

ANÍBAL: Én?

CELESTINA: Annak az éjszakának minden egyes pillanatára emlékszem! Soha nem feledkeztem meg rólad! Mindig rád gondoltam! És már régen vissza akartam jönni, csak elvesztettem az „idő”-érzékemet!

ANÍBAL: Nem lehetett negyven éve. A szemem már nem jó, ezek az átkozott hályogok, de te akkor is kölyök vagy. Mennyi lehetsz? Huszonöt? Huszonhat?

Rövid szünet.

CELESTINA: Nem tudom biztosan.

A válasz beindít valamit Aníbal emlékezetében, de ő sem tudja, mit.

ANÍBAL: Na, ha a házért jött, érezze magát otthon, nézzen körül... csupa kézi munka!

CELESTINA: Tudom, hogy kibaszott kézi munka, Aníbal!

ANÍBAL (*nevet; a gyerekre*): És ki ez a kis legény?

CELESTINA: A fiam. Azt hiszem, hat hónapig vajúdtam vele.

ANÍBAL: Hogy mondta, kérem?

CELESTINA: Nem fontos!

ANÍBAL: És mennyi idős?

CELESTINA: Azt hiszed, tudom?

ANÍBAL: Miért érzem úgy, hogy ezt a beszélgetést lefolytattuk már egyszer?

CELESTINA: A neve Aníbal. Aníbal del Sol y la Luna. Az apja halott. Rodrigo holttestét a Los Angeles folyóban találták meg az évszázad vihara után.

ANÍBAL: Coño!

CELESTINA: Azon az éjszakán találkoztunk, Aníbal. Az öcséd a háborúban volt. A barátnődet Debbie-nek hívták.

ANÍBAL: Debbie? Egy hetet késtél. Múlt hete temettük Annaheimban. A Disney kibaszottul csodás temetést rendezett a feleségemnek, meg kell mondanom. Azok az emberek nagyon tudják, hogy kell temetést szervezni! Igazi halálkufárok!

CELESTINA: Szóval feleségül vetted?

ANÍBAL: Muszáj volt. Teherbe ejtettem.

CELESTINA: És Nelson?

ANÍBAL: Háborús hős. Itt lakik az utcában. Feleségül vett egy gyönyörű lányt jó néhány éve... egy bosnyák lányt. Tizenhárom gyerekük van!

CELESTINA (*mosolyog*): Jó.

Aníbal hosszan nézi Celestinát.

ANÍBAL: Maga olyan... olyan ismerős. Egy kicsit mintha olyan volna, mint... volt egyszer egy fiatal nő... egy véget nem érő éjszakán... ő... bolond volt... és nagyon kövér...

CELESTINA: Terhes voltam!

ANÍBAL: ...de az vagy negyven éve lehetett... még az Igazi Nagy előtt... mielőtt a fővárost elköltöztették volna... történt velem valami akkor... pár évig kikapcsoltam... senki sem értette... évekkel később tértem magamhoz! Értelmetlen álmaim voltak a kóma alatt! (*Névet*) De tudja mit? Olyan régen volt, és annyi minden történt azóta, annyi élet, annyi halál, annyi változás, hogy betemette az akkor és most közötti sok minden, tudja? Olyan, mintha valahol az agyamban volna egy árok, egy mély és sötét lyuk, és az idő lassan feltölti az életem törmelékével, a részletekkel: eltűnik minden név, arc, íz, illat – nincsenek! A lyuk elnyeli! Elérhetetlenül! Coño! Mi az értelme ennek? Maga érti ezt az egészet?

CELESTINA: Nem.

ANÍBAL: Nem. Pedig maga nagyon szép. Kedves. Jó lenne emlékezni magára. Jó lett volna valaha szerelmesnek lenni magába.

CELESTINA: Szerelmesek voltunk, Aníbal.

ANÍBAL: Honnan tudja, hogy szerelmesek voltunk?

CELESTINA: Két évig éltünk együtt, nem?

ANÍBAL: Tényleg?

CELESTINA: Életem legboldogabb két éve volt.

ANÍBAL: Biztos én voltam?

Szünet. Celestina letörli a könnyeit, majd megfogja és megcsókolja Anibal kezét.

CELESTINA: Inkább hagylak aludni. Nagyon jó volt újra találkozni veled, Anibal.

ANÍBAL: Igen.

CELESTINA: Vigyázz magadra, hallod?

ANÍBAL: Köszönöm a látogatást. Hallja, ezért az árért ingyen van a ház! Nagyszerű családi otthon lehetne!

CELESTINA: Megjegyzem.

ANÍBAL: Igen. Jó.

CELESTINA: Tehetnék valamit érted, mielőtt elmegyek?

Szünet.

ANÍBAL: Igen, lenne valami.

CELESTINA: Mi?

ANÍBAL: Megmasszíroznád a lábam? Egészen megfagyott.

Szünet.

CELESTINA (*mosolyog*): Oké.

Celestina Anibal mellé fekszik. A férfi az ölébe teszi a lábát. Celestina gyöngéden masszírozza. Anibalra azonnali és felvillanyozó hatással van a nő kezének érintése. Mikor megszólal, mintha egy fiatal férfi hangját hallanánk.

ANÍBAL: Napokon át kerestem Los Angelesben, miután elhagyott. Éjjelnappal várakoztam a Virgil és a Santa Monica sarkán a buszmegállóban. Felhívtam minden kórházat, és felkerestem minden rendőrőrsöt Los Angeles megyében. (*Szünet*) Elképzelttem, hogy megtalálom. Hogy örökre vele élek. Hosszú hallgatásokat képzeltem el, mikor majd semmit sem kell mondanunk egymásnak. Elképzelttem, hogy közösen viseljük el a pusztuló Los Angeles szörnyűségét, mert ezek a hallgatások vasszárnyként óvnak majd. Nem halljuk majd a földrengés zaját és a haldokló kultúra sikolyait. De soha nem jött vissza hozzám. Soha többé nem láttam. Nem maradt más csak annak a rendkívüli nőnek az emléke és egy álomszerű éjszakáé, tudod, milyen az: egy felfüggesztett zeneszerű hang, a levegő sem rezdül, az idő mozdulatlan. Évek múltán, de végre megértettem, hogy azon az éjjelen egy igazi rejtéllyel találkoztam, és egy élő csodát fogadtam a házamba. Hogy Celestina del Sol egy olyan világból származott, amit soha nem fogok megérteni. Hogy a természet néha improvizál. Hogy a természet egy olyan nőt teremtett, aki az idő korlátain kívül létezik, és talán sohasem hal

meg. Hogy egyszer majd mind eltűnnek, akik valaha látták vagy emlékeztek rá. Hogy száműzött és elfelejtett istennőként kell élnie testének tökéletességében. Hogy egy ilyen életet megérteni, felfogni azt, hogy miért fontos neki a szerelem, hogy miért kellene egy istent szeretni, olyan, mintha arra törekednénk, hogy megértsük a szél anatómiáját vagy a felhők tektonikáját.

ANÍBAL *(nevet)*: Igen. Lehet-a jobb válasz egy csodával való találkozásra, mint az, hogy beleszeretünk? *(A következők alatt az ágyra vetülő fény egyre halványul. Felerősödik az eső hangja)* És azon az éjszakán, egyszer csak spanyol szavakat hallottam, azt a nyelvet, amelyet valószínűleg a szüleim beszéltek azon a szerelmes éjszakán, mikor fogantam, a nyelvet, amit elfelejtettem... *(Celestina megcsókolja Aníbalt, felkel az ágyból, kivieszi a Bébít a kocsiból, és elindul a buszmegálló felé a gyerekekkel az ölében)* Celestina azt mondta nekem: „Me pregunto como sera haberte amado en cada etapa de tu vida, Aníbal...”

Aníbal spanyolul folytatja, halkán, mialatt Celestina egyre hangosabb fordítását halljuk.

CELESTINA *(a gyerekekhez)*: ...vajon milyen lenne életed minden korszakában szeretni téged, Aníbal? Szeretni a kisfiút, aki voltál, fogni a kezed és átvezetni az utcán, és pusztit nyomni a kövér babapocakodra és megfésülni a kisfiús hajadat. És aztán szeretni az öregembert, akivé lettél és megcsókolni a mély ráncokat, és elsimítani a kócos ősz haját, és örülni okos és fáradt szívednek, és belenézni azokba a titokzatos szemekbe, hályogokon túli zöld tájakra, ahol soha nem öregszel. Nem lenne édes így szeretni, Aníbal?

ANÍBAL: „... El amor de toda una vida.”

Celestina elérte a buszmegállót, ölében a Bébiivel.

CELESTINA: ...életre szóló szerelemmel.

Aníbal szomorúan mosolyog a kedves emléktől. Aztán elfelejti, és újra olvasni kezd, mintha mi sem történt volna. Lassú sötét az ágyon. A sötét buszmegállóban Celestina felemeli a hüvelykujját, stoppal akarja elhagyni Los Angeles-t. Zsebéből sós kekszet vesz elő. Egyet a gyerekeknek ad, a másikat ő eszi meg.

Eső. Reflektorok. Sötét.

VÉGE